

CE ZICE LEGEA CĂ POATE FACE PREȘEDINTELE

ATRIBUȚIA	TEXTUL DIN LEGE
RELAȚIA PREȘEDINTELUI CU PARLAMENTUL (art. 65 ¹)	(2) Camerele își desfășoară lucrările și în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, pentru: a) primirea mesajului Președintelui României;
(art. 66)	(2) Camera Deputaților și Senatul se întrunesc și în sesiuni extraordinare, la cererea Președintelui României , a biroului permanent al fiecărei Camere ori a cel puțin o treime din numărul deputaților sau al senatorilor.
PROMULGAREA LEGII (art. 77)	(1) Legea se trimite, spre promulgare, Președintelui României. Promulgarea legii se face în termen de cel mult 20 de zile de la primire. (2) Înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii.
ROLUL PREȘEDINTELUI (art. 80)	(1) Președintele României reprezintă statul român² și este garantul independenței naționale, al unității și al integrității teritoriale a țării. (2) Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate.
<u>DECIZIA CCR NR. 683/2012</u> Conflict juridic de natură constituțională generat de acțiunea Guvernului și a primului-ministru de a-l exclude pe Președintele României din componența delegației care participă la Consiliul European în perioada 28-29 iunie 2012. Curtea a statuat, cu valoare de principiu: „În exercitarea atribuțiilor constituționale, Președintele României participă la reuniunile Consiliului European în calitate de șef al statului. Această atribuție poate fi delegată de către Președintele României, în mod expres, primului-ministru”	

¹ Din Constituție;

² Președintele României **exercită la propunerea Guvernului atribuții de politică externă** prin care angajează statul român, și are dreptul să desfășoare, după caz, **acțiuni de natură diplomatică**, care au, însă, **un simplu rol de protocol.**

Din aceeași decizie CCR:

„Potrivit art. 80 alin. (1) din Constituție, Președintele României reprezintă statul român, ceea ce înseamnă că în planul politicii externe conduce și angajează statul. Acest text constituțional îi permite să traseze liniile viitoare pe care statul le va urma în politica sa externă, practic să îi determine orientarea în planul relațiilor externe, ținând cont, desigur, de interesul național. O atare concepție este legitimată de caracterul reprezentativ al funcției, Președintele României fiind ales de cetățeni prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat.

„În planul politicii externe, prim-ministrul are competența constituțională de a asigura realizarea politicii externe a țării [art. 102 alin. (1) din Constituție], ceea ce înseamnă că, în funcție de orientarea stabilită de reprezentantul statului în plan extern, care este Președintele statului, Guvernul, prin reprezentantul său, urmează să implementeze în mod corespunzător măsurile față de care statul s-a angajat.

Prin urmare, Curtea constată că rolul Guvernului în politica externă este unul mai degrabă tehnic, el trebuind să urmeze și să îndeplinească obligațiile la care România s-a angajat la nivel de stat.³ Așadar, rolul Guvernului este unul mai degrabă derivat, și nu original, cum este cel al Președintelui României; așadar, nefiind o putere delegată, ci proprie Președintelui României, reprezentarea statului poate fi delegată, printr-un act de voință expres, de către acesta atunci când consideră necesar.

**NUMIREA
GUVERNULUI**
(art. 85)

(1) Președintele României **desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru** și numește Guvernul pe baza votului de încredere acordat de Parlament.

(2) În caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, Președintele revocă și numește, la propunerea primului-ministru, pe unii membri ai Guvernului.

(3) Dacă prin propunerea de remaniere se schimbă structura sau compoziția politică a Guvernului, Președintele României va putea exercita atribuția prevăzută la alineatul (2) **numai pe baza aprobării Parlamentului**, acordată la propunerea primului-ministru.

DECIZIA CCR 538/2018

³ Decizia este destul de controversată în doctrină. Cumva reiese că Guvernul se află într-un raport de subordonare față de Președinte, dar prevederile trebuie coroborate cu Art. 102 din Constituție:

(1) Guvernul, potrivit programului său de guvernare acceptat de Parlament, asigură realizarea **politicii** interne și **externe a țării** și exercită conducerea generală a administrației publice.

„În acord cu voința legiuitorului constituant, [Legea nr. 90/2001](#) privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor nu îi consacră prim-ministrului posibilitatea de a-și delega atribuțiile. Astfel, deși din art.48 coroborat cu art. 51 din Legea nr. 90/2001 rezultă că, în cazul în care un ministru, din diferite motive, nu își poate exercita atribuțiile curente, va putea desemna un secretar de stat în vederea exercitării acestor atribuții, înștiințându-l pe prim-ministru despre aceasta; pentru prim-ministru o asemenea ipoteză nu este reglementată.

De altfel, și în literatura juridică de specialitate a fost constant exprimată opinia potrivit căreia **prim-ministrul nu își poate delega atribuțiile, chiar dacă lipsește din țară sau absentează din alt motiv. Numai Președintele României poate da o asemenea delegare prin numirea unui prim-ministru interimar.”**

DECIZIA CCR NR. 504/2019

Conflictul juridic de natură constituțională determinat de:

- refuzul revocării și, respectiv, numirii unor miniștri, la propunerea prim-ministrului
- refuzul tacit al Președintelui României de a numi miniștri interimari dintre membrii în funcție ai Guvernului, la propunerea prim-ministrului,

Revocarea din funcție

Curtea reține că revocarea reprezintă un mijloc legal pus la dispoziția prim-ministrului pentru vacantarea unei funcții din structura Guvernului, o măsură pe care prim-ministrul o propune Președintelui României exclusiv în sensul respectării formalismului și a principiului simetriei ce guvernează regimul actelor juridice de numire în funcții publice și față de care, **fără a avea un drept propriu de apreciere, Președintele trebuie să se conformeze într-un termen legal de 15 zile de la data propunerii primului-ministru.**

Numirea în funcție

Din acest punct de vedere, al atribuției Președintelui României de numire a miniștrilor titulari, la propunerea prim-ministrului întemeiată pe art. 85 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că nu există conflict juridic de natură constituțională între prim-ministru, pe de o parte, și Președintele României, pe de altă parte, generat de refuzul Președintelui de a numi miniștrii titulari propuși de prim- ministru.

Curtea Constituțională a stabilit că Președintele are dreptul de a refuza, motivat, numirea propusă, ori de câte ori constată că nu sunt îndeplinite condițiile de legalitate pentru numirea în funcția de membru al Guvernului ([Decizia nr. 356/2007](#)), că **Președintele poate refuza, motivat, o singură dată pe criterii ce țin de corespunderea persoanei în funcția propusă ([Decizia nr. 98/2008](#)) și că motivarea refuzului trebuie să fie exprimată de îndată, clar și fără echivoc, în formă scrisă, concomitent cu anunțarea deciziei sale de a nu da curs propunerii de numire formulate de prim-ministru ([Decizia nr. 875/2018](#)).**

Curtea constată că Președintele României trebuia, înainte de toate, să motiveze în scris opțiunea refuzului propunerilor de numire, de îndată ce a anunțat public decizia respingerii acestora.

Interimatul

În procedura desemnării unui ministru interimar, Președintele nu mai are aceeași marjă de apreciere ca în cazul propunerii de numire a unui nou membru al Guvernului, ca ministru titular, deci nu va putea refuza propunerea pe motivul necorespunderii în funcție și nici al neîndeplinirii condițiilor legale.

DECIZIA CCR 98/2008

Motivele cererii Președintelui de a face o nouă propunere de numire în funcția de ministru, **nu pot fi cenzurate de prim-ministru, care, în procedura prevăzută de art. 85 (2), nu are decât dreptul de a propune Președintelui numirea unui ministru, iar nu și competența decizională.** Ca și în cazul exercitării celorlalte atribuții prevăzute în Constituție, **Președintele rămâne răspunzător politic, în fața electoratului,** pentru modul în care a motivat refuzul de a da curs propunerii prim-ministrului, după cum prim-ministrul și Guvernul rămân răspunzători politic în fața Parlamentului.

În ceea ce privește posibilitatea prim-ministrului de a reitera aceeași propunere, Curtea a stabilit că **„această posibilitate este exclusă prin chiar faptul neînsușirii propunerii de către Președinte. Așadar, prim-ministrul are obligația să propună pentru funcția de ministru o altă persoană.”**

DECIZIA CCR 285/2014

Curtea observă că autorul sesizării a identificat o serie de decizii ale instanței constituționale prin care s-a stabilit că, în raporturile sale cu Guvernul, **Președintele României trebuie să își motiveze refuzul în îndeplinirea uneia dintre atribuțiile sale.** O primă situație este cea în care Președintele României numește la propunerea prim-ministrului pe unii membri ai Guvernului în condițiile art. 85 alin. (2) din Constituție, care prevede că, „în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, Președintele revocă și numește, la propunerea primului-ministru, pe unii membri ai Guvernului”. Astfel, prin Decizia nr. 356 din 5 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 14 mai 2007, **Curtea Constituțională a statuat că Președintele României nu are drept de veto față de propunerea prim-ministrului de numire în funcție a membrilor Guvernului în condițiile art. 85 alin. (2) din Constituție, ci are dreptul de a verifica corespunderea pentru funcție a candidatului și poate cere prim-ministrului o altă propunere de candidat la funcție. În toate cazurile respingerea candidaturii trebuie să fie motivată.**

**CONSULTAREA
GUVERNULUI**
(art. 86)

Președintele României **poate consulta Guvernul cu privire la probleme urgente și de importanță deosebită.**

[A.C.C nr. 1/2007](#)

Curtea a constatat că „potrivit art. 86, Președintele **poate** consulta Guvernul cu privire la **probleme urgente și de importanță deosebită**, de unde rezultă că Președintele are **libertatea să decidă care sunt problemele** urgente și de importanță deosebită cu privire la care urmează să consulte Guvernul, precum și **forma** în care urmează să aibă loc consultarea.”

PARTICIPAREA LA ȘEDINȚELE GUVERNULUI ([art. 87](#))

(1) Președintele României **poate lua parte la ședințele Guvernului în care se dezbat probleme de interes național privind politica externă, apărarea țării, asigurarea ordinii publice și, la cererea primului-ministru, în alte situații.**

(2) Președintele României prezidează ședințele Guvernului la care participă.

Curtea a reținut în jurisprudența sa că „**participarea Președintelui la ședințele Guvernului, constituie, între altele, un mod de consultare a Guvernului, ca și un mijloc de veghere la buna funcționare a acestei autorități publice**, prerogative ale șefului statului prevăzute de art. 80 (2) și art. 86 din Constituție. În exercitarea acestor prerogative, Președintele are libertatea să participe la orice ședință a Guvernului. Analiza cuprinsului art. 87 (1) nu relevă vreo interdicție în privința participării Președintelui la ședințele Guvernului, **ci opțiunea acestuia de a participa, fie la ședințele în care se dezbat probleme de interes național privind politica externă, apărarea țării sau asigurarea ordinii politice, fie în alte situații, la cererea prim-ministrului.**

Președintele nu se substituie Guvernului, nu poate împiedica Guvernul să adopte actele juridice pe care dorește să le adopte și nici nu-l poate obliga să ia măsuri contrare voinței acestuia”. ([A.C.C. nr. 1/2007](#))

MESAJE ([art. 88](#))

Președintele României **adrează Parlamentului mesaje cu privire la principalele probleme politice ale națiunii.**

DIZOLVAREA PARLAMENTULUI ([art. 89](#))

(1) După consultarea președinților celor două Camere și a liderilor grupurilor parlamentare, **Președintele României poate să dizolve Parlamentul**, dacă acesta nu a acordat votul de încredere pentru formarea Guvernului în termen de 60 de zile de la prima solicitare și numai după respingerea a cel puțin două solicitări de investitură.

(2) În cursul unui an, Parlamentul poate fi dizolvat o singură dată.

(3) Parlamentul nu poate fi dizolvat în ultimele 6 luni ale mandatului Președintelui României și nici în timpul stării de mobilizare, de război, de asediu sau de urgență.

REFERENDUMUL (art. 90)	Președintele României, după consultarea Parlamentului ⁴ , poate cere poporului să-și exprime, prin referendum, voința cu privire la probleme de interes național.
<p>Decizia nr. 567/2006</p> <p>Curtea Constituțională a decis că art. 90 stabilește competența exclusivă a Președintelui în determinarea problemelor de interes național ce se supun referendumului, chiar dacă consultarea Parlamentului este obligatorie. Numai Președintele are dreptul de a decide care sunt problemele de interes național și, în cadrul acestora, de a stabili, prin decret, problema concretă ce se supune referendumului și data desfășurării acestuia.</p>	
ATRIBUȚII ÎN DOMENIUL POLITICII EXTERNE (art. 91)	<p>(1) Președintele încheie tratate internaționale în numele României, negociate de Guvern, și le supune spre ratificare Parlamentului, într-un termen rezonabil. Celelalte tratate și acorduri internaționale se încheie, se aprobă sau se ratifică potrivit procedurii stabilite prin lege.</p> <p>(2) Președintele, la propunerea Guvernului, acreditează și recheamă reprezentanții diplomați ai României și aprobă înființarea, desființarea sau schimbarea rangului misiunilor diplomatice.</p> <p>(3) Reprezentanții diplomați ai altor state sunt acreditați pe lângă Președintele României.</p>
ATRIBUȚII ÎN DOMENIUL APĂRĂRII ⁵ (art. 92)	<p>(1) Președintele României este comandantul forțelor armate⁶ și îndeplinește funcția de președinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării.⁷</p>

⁴ Cele două Camere ale Parlamentului au obligativitatea de a-și exprima punctul de vedere privind organizarea referendumului în termen de cel mult 20 de zile calendaristice de la solicitarea Președintelui. Dacă Parlamentul nu își trimite punctul de vedere în termenul fixat de Legea nr. 3/2000, **Președintele este îndreptățit să emită decretul privind organizarea referendumului, procedura constituțională de consultare a Parlamentului considerându-se îndeplinită.**

⁵ Art. 5 (1) din Legea nr. 203/2015 prevede obligația Președintelui României ca, în termen de cel mult 6 luni de la data depunerii jurământului să prezinte Parlamentului, Strategia națională de apărare, în vederea dezbaterii și aprobării.

⁶ Constituția prevede în art. 92 (1) că Președintele este comandantul forțelor armate, **dar nu exercită comanda propriu-zisă a forțelor armate** la care se apelează pentru apărarea națională.

Art. 8 (1) din Legea nr. 451/1994 prevede că conducerea acțiunilor militare la nivel strategic, în caz de agresiune armată, la instituirea stării de asediu, declararea stării de mobilizare sau a stării de război se realizează prin **Centrul național militar de comandă**, care se **subordonează direct Consiliului Suprem de Apărare a Țării.**

⁷ [Legea 415/2002](#) prevede **atribuția Consiliului Suprem de Apărare a Țării de a analiza și propune, la solicitarea Președintelui Republicii, măsuri pentru declararea mobilizării parțiale sau generale a forțelor armate.**

	<p>(2) El poate declara, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, mobilizarea parțială sau totală a forțelor armate. Numai în cazuri excepționale, hotărârea Președintelui se supune ulterior aprobării Parlamentului, în cel mult 5 zile de la adoptare.</p> <p>(3) În caz de agresiune armată îndreptată împotriva țării, Președintele României ia măsuri pentru respingerea agresiunii și le aduce neîntârziat la cunoștință Parlamentului, printr-un mesaj. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă de drept în 24 de ore de la declanșarea agresiunii.</p> <p>(4) În caz de mobilizare sau de război Parlamentul își continuă activitatea pe toată durata acestor stări, iar dacă nu se află în sesiune, se convoacă de drept în 24 de ore de la declararea lor.</p>
<p>MĂSURI EXCEPȚIONALE (art. 93)</p>	<p>(1) Președintele României instituie, potrivit legii, starea de asediu sau starea de urgență în întreaga țară ori în unele unități administrativ-teritoriale și solicită Parlamentului încuviințarea măsurii adoptate, în cel mult 5 zile de la luarea acesteia..</p>
<p>ALTE ATRIBUȚII (art. 94)</p>	<p>Președintele României îndeplinește și următoarele atribuții:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) conferă decorații și titluri de onoare; b) acordă gradele de mareșal, de general și de amiral; c) numește în funcții publice⁸, în condițiile prevăzute de lege; d) acordă grațierea individuală.
<p>Decizia 285/2014</p>	

⁸ Conform [Legii 35/2008](#), Președintele numește pe unul dintre cei 2 vicepreședinți ai **Autorității Electorale Permanente**, pentru un termen de 8 ani. Decretul nu se contrasemnează de prim-ministru. Conform [Lg. 95/2006](#), Președintele numește și revocă un membru în consiliul de administrație al **Căsei Naționale de Asigurări de Sănătate** și doi membri în Adunarea reprezentanților a CNAS. Decretele nu se contrasemnează.

Conform [Lg. concurenței nr. 21/1996](#), Președintele, la propunerea Clegiului Consultativ al Consiliului Concurenței, cu avizul Guvernului și după audierea candidaților în comisiile de specialitate ale Parlamentului, numește și revocă președintele, 2 vicepreședinți și 4 consilieri de concurență ai **Consiliului Concurenței**, pentru un mandat de 5 ani. Decretele nu se contrasemnează.

În baza [Legii nr. 129/1998](#) privind înființarea, organizarea și funcționarea **Fondului Român de Dezvoltare Socială**, Președintele numește patru dintre membrii consiliului director al FRDS, pe o perioadă de 4 ani. Decretele nu se contrasemnează.

Conform [Legii nr. 14/1992](#) privind organizarea și funcționarea **Serviciului Român de Informații**, Președintele, la propunerea directorului Serviciului Român de Informații, numește în funcție prim-adjunctul și cei 3 adjuncți ai directorului Serviciului. Decretele nu necesită contrasemnare.

În temeiul [Legii nr. 356/2003](#) privind înființarea, organizarea și funcționarea **Institutului Cultural Român**, Președintele numește și revocă un membru în Consiliul de conducere al ICR. Decretul nu se contrasemnează.

Președintele României are atribuția constituțională de a conferi decorații, conform art. 94 lit. a) din Constituție. În aplicarea acestei prevederi constituționale, a fost adoptată [Legea nr. 29/2000](#) privind sistemul național de decorații al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 18 februarie 2014.

Potrivit art. 4 alin. (1) din această lege, decorațiile sunt conferite prin decret de Președintele României, în baza propunerilor de decorare individuale. Aceste propuneri se fac de către președintele Senatului sau de președintele Camerei Deputaților, pentru Președintele României, prim-ministru, senatori și deputați; de către prim-ministru, pentru membrii Guvernului, și de către miniștrii și conducătorii instituțiilor și organizațiilor centrale autonome, pentru persoanele din domeniul lor de activitate. Prin excepție, „**Președintele României poate conferi decorații și din proprie inițiativă, dar „în proporție de 1% din numărul total stabilit prin lege pentru fiecare grad sau clasă a fiecărei decorații, cu excepția gradelor de Mare Ofițer, Mare Cruce și Colan”** [art. 4 alin. (3) din Legea nr. 29/2000].

Curtea constată că exercitarea atribuției Președintelui României de a conferi decorații sau titluri de onoare [art. 94 lit. a) din Constituție] presupune exercitarea concurentă de către prim-ministru a atribuției sale prevăzute la art. 100 alin. (2) din Constituție, care prevede expres că decretul astfel emis — act juridic al Președintelui României — se contrasemnează de prim-ministru. Având în vedere clasificarea menționată la paragraful precedent, **Curtea reține că exercitarea atribuției Președintelui României de a conferi prin decret decorații sau titluri de onoare este supusă unei condiții exterioare, respectiv contrasemnarea decretului, condiție fără de care acesta nu poate fi emis.**

În aceste condiții, Curtea constată că prim-ministrul are competența constituțională de a refuza contrasemnarea decretului de conferire a decorațiilor atât pentru motive de legalitate, cât și de oportunitate.

ACTELE PREȘEDINTELUI

([art. 100](#))

(1) În exercitarea atribuțiilor sale, **Președintele României emite decrete** care se publică în Monitorul Oficial al României. Nerepublicarea atrage inexistența decretului.

(2) Decretele emise de Președintele României în exercitarea atribuțiilor sale prevăzute în [art. 91](#) alin. (1) și (2), [art. 92](#) alin (2) și (3), [art. 93](#) alin. (1) și [art. 94](#) literele a), b) și d) se contrasemnează de primul-ministru.

RELAȚIA PREȘEDINTELUI CU GUVERNUL

(1) **Președintele României desemnează un candidat pentru funcția de prim-ministru, în urma consultării** partidului care are majoritatea absolută în Parlament ori, dacă nu există o asemenea majoritate, a partidelor reprezentate în Parlament.

<p>(art. 103, art. 107, art. 109)</p>	
	<p>(2) Președintele României nu îl poate revoca pe primul-ministru. (3) Dacă primul-ministru se află în una dintre situațiile prevăzute la articolul 106, cu excepția revocării, sau este în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile, Președintele României va desemna un alt membru al Guvernului ca prim-ministru interimar, pentru a îndeplini atribuțiile primului ministru, până la formarea noului Guvern. Interimatul, pe perioada imposibilității exercitării atribuțiilor, încetează dacă primul-ministru își reia activitatea în Guvern.</p>
	<p>2) Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor. Dacă s-a cerut urmărirea penală, Președintele României poate dispune suspendarea acestora din funcție. Trimiterea în judecată a unui membru al Guvernului atrage suspendarea lui din funcție. Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.</p>
<p>STATUTUL JUDECĂTORILOR</p> <p>(art. 125)</p>	<p>(1) Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili⁹, în condițiile legii.</p> <p>(2) Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.</p> <p>(3) Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.</p>
<p>DECIZIA nr. 252 din 19 aprilie 2018</p> <p>În acest sens, Curtea a statuat că „refuzul” Președintelui României cu privire la numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor care au promovat examenul de capacitate, prevăzut de textul în vigoare al Legii nr. 303/2004, nu avea și nu putea avea caracter definitiv, fiind mai degrabă expresia unei consultări între autorități, astfel încât eliminarea sa nu aduce</p>	

⁹ Art. 31 din **Legea 303/2004**:

(1) Judecătorii și procurorii care au promovat examenul de capacitate sunt **numiți de Președintele României**, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Președintele României **nu poate refuza numirea** în funcție a judecătorilor și procurorilor prevăzuți la [alin. \(1\)](#)

	<p>atingere atribuțiilor Președintelui prevăzute la art. 94 lit. c) și art. 125 alin. (1) din Constituție. De altfel, chiar și în logica normei legale criticate, Președintele României tot <i>extra legem</i> poate purta o corespondență cu Consiliul Superior al Magistraturii, dacă identifică anumite probleme în numirea în funcție a judecătorilor/procurorilor, dar revine Consiliului Superior al Magistraturii competența decizională de a-și retrage eventual propunerea de numire, fără ca Președintele să poată respinge propunerea de numire astfel înaintată. În consecință, Curtea a statuat că art. 1 pct. 44 din lege nu încalcă art. 94 lit. c), art. 125 alin. (1) și (2) și art. 134 (1) din Constituție.</p>
	<p>(6) Președintele României prezidează lucrările Consiliului Superior al Magistraturii la care participă.</p>
<p>RELAȚIA CU CURTEA CONSTITUȚIONALĂ (art. 142, art. 146)</p>	<p>(3) Trei judecători sunt numiți de Camera Deputaților, trei de Senat și trei de Președintele României.</p>
	<p>Curtea Constituțională are următoarele atribuții: a) se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției; e) soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii;</p>
<p>INTEGRAREA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ (art. 148)</p>	<p>(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2)¹⁰.</p>

¹⁰ (2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.